Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. | Den 15de Juli 1890. | 39te Aargang.

Tale af Præsident Geo. Q. Cannon,

holdt i Saltsøstaden den 27de April 1890.

Jeg vil læse en Del af det 9de Kapitel af Brevet til de Romere: „Jeg siger Sandhed i Kristus, jeg lyver ikke, min Samvittighed vidner med mig i den Helligaand, at jeg har en stor Sorg, og en uafladelig Smerte i mit Inderste. Thi jeg ønskede selv at være en Forbandelse fra Kristus for mine Brødre, mine Frænder efter Kjødet, hvilke ere Israeliter, hvem den sønlige Udkaarelse og Herligheden og Pagterne og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne tilhøre, hvem Fædrene tilhøre, og af hvilke Kristus er efter Kjødet, han, som er Gud over Alting, højlovet i Evighed! Ikke som om Guds Ord har fejlet; thi ikke Alle, som stamme fra Israel, ere Israel; ej heller ere alle Abrahams Børn, fordi de ere Abrahams Sæd, men: i Isaak skal Sæden fremkaldes Dig. Det er: ikke de Samme, som ere Børn efter Kjødet, ere Guds Børn; men Forjættelsens Børn regnes til Sæden. Thi dette er Forjættelsens Ord: ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn. Saa skete det ikke alene dengang, men ogsaa med Rebekka, der hun var frugtsommelig ved den Ene, Isaak, vor Fader. Thi der de endnu ikke vare fødte og hverken havde gjort Godt eller Ondt, (paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skulde staa fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham, som kaldte,) da blev der sagt til hende: den Ældre skal tjene den Yngre; som skrevet er: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg. Hvad skulle vi da sige? mon der være Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra! Thi han siger til Moses: jeg vil være den miskundelig, hvilken jeg er miskundelig, og forbarme mig over den hvilken jeg forbarmer mig over. Derfor staar det ikke til den, som vil, ej heller til den som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed. Thi Skriften siger til Pharao: til dette Samme har jeg ladet dig staa,

at jeg vilde vise min Magt paa Dig, og paa det mit Navn skulde forkyndes paa al Jorden. Saa forbarmer han sig da over den, som han vil, men forhærder den, som han vil. Derfor kunde Du sige til mig: hvad klager han over endnu? hvo har imodstaaet hans Vilje? Men, o Menneske! hvo er Du, at Du vil gaa i Rette mod Gud? mon Noget, som er dannet, kan sige til den, som dannede det: hvi gjorde Du mig saaledes? Eller har Pottemageren ikke Magt over Leret, af det samme Stykke at gjøre et Kar til Ære, men et andet til Vanære? Men hvad, om nu Gud, der han vilde vise Vreden og kundgjøre sin Magt, taalte med stor Langmodighed Vredens Kar, som vare dannede til Fordærvelse; og han nu vilde kundgjøre sin Herligheds Rigdom over Barmhjertighedens Kar, hvilke han forud havde beredt til Herlighed, hvilke han og kaldte, os nemlig, ikke alene af Jøder, men ogsaa af Hedninger!"

Disse oplæste Skriftsteder indeholder nogle mærkværdige Lærdomme, hvilke ofte ere benyttede af mange Bibeltroende, som Bevis for, at nogle Mennesker ere udvalgte og forud beskikkede til Salighed, medens Andre ere forud bestemte til Fordømmelse. Selv har jeg hørt Sidste-Dages Hellige udtale sig i denne Retning, nemlig: at Nogle vare udvalgte som Vredeskar og selvfølgelig ikke havde nogen Magt til at hjælpe sig selv, men vare bestemte til at modtage visse Straffe, samt at tage en saadan Retning i Livet, der vilde bringe evig Fortabelse.

Hvis der er nogen Grundsætning i Jesu Kristi Evangelium, der er tydelig og letfattelig, saa er det den: at ethvert Menneske, der fødes i denne Verden, har modtaget af Skaberen fuldstændig Handlefrihed. Vi ere underviste igjennem Guds Ord, at vi kunne udøve vor Handlefrihed uden noget Hinder fra den Almægtiges Side, og saaledes ville vi ubetinget blive ansvarlige for vore Gjerninger, og paa denne Maade udarbejde Herlighed, Udødelighed og evigt Liv, eller paa den anden Side, ved en ugudelig Vandel, paadrage os Straf og Fordømmelse, hvilke Følger ere uundgaaelige for dem, som fremhærde i Synd og Ugudelighed. Menneskets Handlefrihed er saaledes et Grundprincip i Jesu Kristi Evangelium, og vi burde alle tilfulde forstaa det. Hvis vi gjøre Uret, saa maa vi ubetinget være ansvarlige derfor. Vi gjøre dette, fordi vi selv vælge at gjøre saaledes, og ikke fordi at vi ere tvungne dertil af nogensomhelst usynlig Magt. Paa den anden Side, om vi udøver Retfærdighed, saa er det begrundet paa Anvendelsen af Handlefriheden i den Retning, og ikke foraarsaget af nogen overvældende Magt. Disse, som engang ville opnaa de Velsignelser og den Herlighed, som Gud har lovet til sine trofaste Børn, kunne ingenlunde nyde Glæde og Lyksalighed, hvis de havde erholdt disse Privilegier paa nogen anden Maade, end ved Udovelsen af deres egen Handlefrihed. Saaledes er det ogsaa med Fordømmelse og Straf. Hvis Fornuftvæsener skulde blive straffede for Gjerninger, hvilke de vare tvungne til at udføre af en Magt, som var deres egne Kræfter overlegen, hvor uretfærdigt vilde det da ikke være af den store Skaber at straffe dem derfor, ja, de kunde med Rette fremtræde og bebrejde ham for en saadan uretfærdig Bestemmelse.

I Sandhed, der findes ikke et saadant Princip i Evangeliet. Nej, Guds Søns Evangelium indbefatter fuldstændig Handlefrihed. Enhver levende Sjæl har Rettighed til at vælge hvilken

han vil tjene — Gud eller Djævelen, og saaledes kan ingen, der udøver Uret, bebrejde den Almægtige derfor. Ugunstige Forhold og Omstændigheder kunde omgive mange Individer, ved deres Fødsel, og ville uden Tvivl udøve en stor Indflydelse over dem, paa deres fremtidige Livsvandring; men vor store Skaber vil tage Hensyn til alt dette og gjøre saadanne Indrømmelser, som ere nødvendige paa den Dag, naar han skal uddele Belønning eller Straf til alle sine Børn. Eftersom enhver levende Sjæl har Handlefrihed, saa behøver han ikke at blive en Slave til Omstændighederne, nej, det er hans Pligt at stride imod alt Ondt, og ved Guds Hjælp overkomme alle skadelige Tilbøjeligheder, og oprejse sig over alle nedværdigende Omgivelser. I dette Øjemed har Gud givet den Helligaand til sine Børn, ved hvilken de kunde have Magt til at imodstaa den Onde og overkomme alle Fristelser, der muligvis vilde møde dem paa deres Vej, og saaledes vilde de bestyrke de Egenskaber, hvilke han har nedlagt i dem i den Hensigt at udvikles, og derved vilde de blive antagne i hans Øjne.

I Betragtning af disse Kjendsgjerninger opstaar ofte dette Spørgsmaal: Hvorledes kan det være, at Gud har tilladt sig saadanne Udtalelser som disse, der vedrører Jakob og Esau. Ved at læse Historien finde vi, selv forend Børnene vare fødte, at Herren udtaler sig paa følgende Maade, som Svar paa Rebeccas Spørgsmaal: „Den Ældre skal tjene den Yngre," og dog skulde begge blive Hovedet for store Nationer. Mange af dem som prøve paa at bevise, at nogle Mennesker ere bestemte til at gjøre Godt, og andre at gjøre Ondt, have ofte bemærket: „har ikke Gud sagt: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg". Er ikke dette et Bevis for, at disse to Brødres Livsvandring forud var bestemt? Begyndte ikke Jakob sit Livsløb med større Fordel end Esau? Og kunde Esau tillægges nogen Last eller Ansvar, fordi han solgte sin Førstefødselsret og derved tabte den Almægtiges Yndest og Velbehag, naar Herren selv havde erklæret at dette skulde blive Tilfældet? Og atter siger de som have denne Anskuelse: „Gud har sagt med Hensyn til Pharao, at han var oprejst i det udtrykkelige Øjemed, at Herren igjennem ham skulde have fuldkommen Lejlighed til at udvise sin Magt, og har han ikke videre sagt, at han forhærdede Kongens Hjerte, saa at han ikke vilde lade Israel fare, uagtet han saa de mægtige Gjerninger, hvilke bleve udførte ved Moses og Aaron."

Ved at betragte disse Skriftsteder fra en Side, saa kunde det synes som, at denne Idé vedrørende Lærdommen om Forudbestemmelse er berettiget, og tillige at Esaus og Jakobs Liv og Handlinger vare forudbestemte, saa at de uundgaaelig maatte følge en fastsat Retning i denne Verden, for at fuldbyrde den Almægtiges Bestemmelse.

Den store Vanskelighed, som mange Mennesker have, i Betragtning af dette Emne, er den, at de sammenblande Guds Kundskab om fremtidige Begivenheder med Forudbestemmelse. Det Faktum, at den Almægtige kjender sine Gjerninger fra Begyndelsen, og har Kundskab om sine Børns Foretagender eller Livsvandring, beviser aldeles ikke at noget Individs Vandel og Skjæbne er forud bestemt. Esau og Jakob havde fuldstændig Rettighed til at benytte deres Handlefrihed. Saaledes er det ogsaa med alle Mennesker, dog kjender vor himmelske Fader paa Forhaand alle Ting vedrørende dem, og deres endelige Skjæbne. Der er Intet skjult eller

ukjendt for den alvise Skaber med Hensyn til denne Jord, og alle dens Indvaanere, thi Alt som finder Sted her i denne Verden er forudsét. Ved Profetiens Aand ere Meddelelser givne og fremtidige Tildragelser forudsagte, vedrørende Individer og Nationer. Den Almægtige kjendte paa Forhaand hvad Retning Jakob og Esau vilde tage, og derfor var han i Stand til at forudsige, til Moderen — Rebecca — „den Ældre skal tjene den Yngre", samt at den Yngre vilde blive større og mere indflydelsesrig end den Ældre. Men, siger En, Herren sagde: „Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg", hvoraf det synes som, at han havde elsket den ene og hadet den anden førend de vare fødte, ja, man kunde sige, forend de havde haft Lejlighed til at udføre nogen Gjerning, som kunde foraarsage Kjærlighed eller Had.

Dette er imidlertid ikke Tilfældet, thi denne Udtalelse af Herren var ikke gjort førend Børnene vare fødte, nej, det er Malachias, den sidste af Profeterne, hvis Beretning er kommen ned til os, som har gjort denne Udtalelse vedrørende disse to Mænd, der havde levet paa Jorden for Aarhundreder tilbage, og forøvrigt er det ved Profetens Betragtning over de Velsignelser, som Israel havde erholdt igjennem Tidernes Løb, samt under den Helligaands Indflydelse, at han benytter sig af følgende Udtalelse: „Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg." Saaledes var det en meget let Sag at gjøre denne Erklæring, da de allerede havde fuldendt deres Gjerning paa Jorden, og vi kunne umuligt finde noget uegentligt deri, thi Dommen var allerede udtalt over dem: Jakobs Arbejde havde været af en saadan Beskaffenhed, at Gud elskede ham, hvorimod Esaus Gjerninger havde været af en saadan Natur, at Gud hadede ham. Derfor kunde alt dette blive sagt om dem med fuldkommen Overensstemmelse af Retfærdighedens Love, uden den mindste Aarsag til at nære den Tanke, at Esau var hjælpeløs i sin Stilling i denne Verden, thi han havde ligesom Jakob fuldstændig Rettighed til selv at vælge sin Livsvandring.

Med Hensyn til Pharao kan der ikke næres nogen Tvivl om, at Gud oprejste ham i den Hensigt at udvise sin Kraft, thi den Almægtige kjendte Pharao før han blev født, ja, hans Karakter og hans Aand, samt hvad han vilde udføre i denne Verden. For at udvise en overlegen Kraft og fuldbyrde visse Hensigter — ikke ved at fratage Pharao Handlefriheden eller at tvinge ham til at udføre hvad han gjorde, men aldeles at overlade ham til frit at udøve sin egen Handlefrihed, erklærer Herren, at han havde opreist ham i dette udtrykkelige Øjemed. Herren satte ham paa Tronen i Ægypti Land, paa en Tid da det var nødvendigt at fuldbyrde Profetierne, der allerede vare givne, med Hensyn til Israels Befrielse fra Fangenskabet i Ægypten. For at udvise Almagt ved store Mirakler, saa ordnede Herren Forhold og Omstændigheder saaledes, at en saadan mærkværdig Karakter, som Pharao skulde sidde paa Tronen, hvorved Herrens Almagt kunde bevises til alle Nationer paa Jorden, og Beretningen om disse mærkværdige Tildragelser gaa ned gjennem alle Tidsaldre, og blive forkyndt paa Jorden saa længe, som Menneskene skulde blive tilladte at leve paa den, saa at det udvalgte Folk — Israels Børn — maatte forstaa at han havde bragt dem ud af Fangenskab ved en almægtig Haand og en udrakt Arm, ja, at denne Almagt aldrig maatte forglemmes af dem, eller deres Børn.

Men lad os forstaa, at denne Mand ingenlunde var forud beskikket til at imodstaa Guds Værk eller forhindre dets Fremgang. Jeg skulde ønske at I tydelig kunde forstaa, at Kundskab om Fremtiden er en Ting, og Forudbeskikkelse en anden, da der er stor Forskjel paa disse to, og maa ikke blive sammenblandede med hinanden. Er det ikke tydeligt til Alle, at Gud er i Besiddelse af Kundskab om fremtidige Tildragelser? Men er det saa, fordi at den Almægtige forud kjender, at en Aand, da den indtager et jordisk Tabernakkel vil vandre paa Fordærvelsens Vej, at den er forudbestemt eller beskikket dertil? En saadan Lærdom er aldeles stridende imod alle retfærdige Principer og Love, samt imod Alt, som er sagt af Profeterne og Jesus Kristus angaaende vor store og ædle Skaber. Der kan ikke være nogensomhelst Tvivl hos dem, som tror Evangeliet, at Menneskene ere forud beskikkede, men ikke til at blive fordømte, nej, alle Mennesker ere forud beskikkede til at arve Salighed. Hvis de blive fordømte, er det paa Grund af, at de selv vælge at vandre paa den Vej, som leder til Fordærvelse. „Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte. Thi hvilke han forud kjendte, dem har han forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre. Men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem haver han og herliggjort."

Af disse apostoliske Ord er det meget tydeligt, at Herren kjendte visse Aander og forstod at de vilde elske deres Skaber, og derfor vare de forud beskikkede til at blive dannede i Guds Søns Lignelse, ja, han kaldte og ret færdiggjorde dem, og uden Tvivl forud bestemte dem til at komme frem i visse Uddelinger og administrere Retfærdighed paa Jorden.

Imedens Frelseren var her i Kjødet, udvalgte han tolv Mænd til at være sine Apostle, og ordinerede dem til det hellige apostoliske Embede. Elleve af dem vare ædle og oprigtige Mænd. En af dem var en Hykler, Tyv og Forræder. Vor egen Erfaring i denne Kirke lærer os, at Judas kunde være i Ordets fulde Mening en saadan Karakter, uden at være forud beskikket dertil. Have vi ikke seet at Mænd overtræder Guds Befalinger, den ene Gang efter den anden, indtil de blive saa forhærdede, at de fremtræde som Forrædere mod Herrens Salvede? Kan Nogen, som er bekjendt med saadanne Individers gradvise Henfalden til det Onde, for et Øjeblik tvivle paa, at disse have deres Handlefrihed? Nej, formedelst den vælge de at vandre paa Fordærvelsens Vej og ere saaledes ansvarlige for den Gjerning, som de udføre.

Herren kjendte sin Søn, Jesus Kristus, førend han var født i Kjødet, og han var forud beskikket førend Jordens Grundvold blev lagt, til at være det Lam som bar al Verdens Synd. Med andre Ord, det var kjendt at han vilde blive slagen af en haardhjertet og gjenstridig Nation, og at den vilde forkaste og korsfæste ham.

Den Almægtige vidste paa Forhaand, at Frelseren saaledes vilde blive behandlet af Føderne, og derfor tilkjendegav han dette ved Profeterne, hvilkes Beretninger vi have iblandt os. Fornemlig udtaler Profeten Esaias sig i den Henseende, og selv Moses tilkjendegav, at Herren vilde opreise en Profet ligesom ham — nemlig Jesus Kristus.

I Mormons Bog findes mange Forudsigelser med Hensyn til Verdens Frelser og de store Forfølgelser og Gjenvordigheder, som han skulde igjennemgaa, og endelig, at han skulde lide Dødens haarde Kvaler. Alt dette var aabenbaret ved Profetiens Aand. Gud, den Almægtige, som er i Besiddelse af uindskrænket Forstand og Kundskab, omfatter og forstaar alle Ting fra Begyndelsen og indtil Enden, og af den Aarsag viste han paa Forhaand, at Jøderne paa den Tid vilde være en haardnakket Generation. Derfor inspirerede han Profeterne til at forudsige de Begivenheder, som fandt Sted, paa en meget tydelig Maade. Men vi maa ikke antage, at de Mænd som myrdede Frelseren vare forud beskikkede eller tvungne til at udføre denne Gjerning, nej, de udførte den fordi de selv ønskede at gjøre saaledes. Her have vi atter et Bevis for fuldstændig Handlefrihed, thi de valgte det Onde i Stedet for det Gode, ja, de hadede Renhed og Hellighed, og vare fyldte med Traditioner arvet fra Fædrene, som havde til Folge, at Dødsdommen blev udtalt over Guds Søn, og hans Blod udgydt paa Golgatha. Vi burde altid erindre, at Gud kjendte alle sine Børn førend de kom til denne Verden, hvilket fremgaar af hans Ord til Jeremias: „Før jeg dannede dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, og før du udkom af Moderen, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene." Han kjendte saaledes Jeremias førend han indtraadte i denne Verden, og vidste at han vilde blive en Profet, saavelsom den Retning han vilde tage. Det samme kunde man med Rette sige om alle Profeter og Apostle. Gud har i sin store Naade aabenbaret til os, at alle Mennesker have haft en Forudtilværelse, at de, ligesom vor dyrebare Frelser, dvælede hos ham førend de kom her i Kjødet. Apostelen Paulus synes ogsaa at være af den samme Mening, idet han anvender Salmistens Ord, da han taler om Frelseren: „Du elskede Retfærdighed og hadede Uretfærdighed; derfor haver Gud salvet dig med Glædens Olje fremfor dine Medbrødre." Hvem vare hans Medbrødre? Vi som her ere forsamlede og alle Jordens Indvaanere vare og ere hans Medbrødre. Vi vare alle i Selskab med ham i de evige Verdener, og fødte som Aander i hin herlige Sfære, samt glædede os tilsammen med ham førend han kom her paa Jorden og blev vor Frelser. Gud udvalgte og beskikkede Jesus til at udføre en Mission paa Jorden, som en Frelser og Forløser. Han var kaldet til denne Gjerning begrundet paa, at Gud viste paa Forhaand, at han vilde udføre den til Ære for Himlene og Saliggjørelse for Menneskene paa Jorden. Vi ere sendte her til denne Jord i det udtrykkelige Øjemed at gjøre Godt, at holde Guds Befalinger og derved erholde Salighed, thi Gud elsker alle sine Børn, og ønsker at frelse enhver levende Sjæl. Han ønsker ingenlunde at Nogen skulde blive fortabt, men at alle maatte gjøre sig værdige til at modtage Salighed. Alle ville blive frelste undtagen Fortabelsens Børn. Dette er den store Sandhed, som Gud har aabenbaret til os i de sidste Dage, nemlig, enhver levende Sjæl vil blive frelst med Undtagelse af de Personer, der begaa den utilgivelige Synd — derved at de udgyde uskyldigt Blod eller paa en eller anden Maade bidrage til eller bifalde saadanne frygtelige Gjerninger. For Saadanne er der ingen Salighed at erholde, derfor siger Jesus: „Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelse imod Aanden skal ikke forlades Menneskene. Og hvo som taler Noget imod

Menneskenes Søn, det skal forlades ham; men hvo som taler imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ej heller i den tilkommende." Al Synd, som ikke er af denne utilgivelige Beskaffenhed vil tilgives tidligere eller sildigere. Men ville ikke Syndere blive straffede? Jo, der er Straf bestemt for enhver Overtrædelse. Intet Menneske kan udøve Synd uden at modtage Straf derfor. Alle maa udsone for deres Synder enten i dette Liv eller i det tilkommende, thi der er en vis Straf fastsat for enhver Overtrædelse af Guds Love, og som en Følge maa alle Fornuftvæsener staa til Ansvar for deres Gjerning og betale for enhver Forseelse, medmindre de ville omvende sig fra de uretfærdige Stier og komme frem og modtage Vanddaaben, hvorved Tilgivelse kan erholdes, ifolge de Forjættelser, som ere givne af Gud. Paa denne Maade kunde vi erholde Tilgivelse for vore Synder og blive befriede fra den Straf, som er fastsat for dem, der fremhærde i Ugudelighed.

Evangeliets Natur, Beskaffenhed og Bestemmelse burde fylde enhver tænkende Mand og Kvinde med Glæde og Tilfredshed, thi derved tilintetgjøres den urigtige Tanke og Idé, som er fremholdt af uvidende Prædikanter, der have paa en urigtig Maade fortolket Bibelens skjønne Ord vedrørende den Straf, som Gud har bestemt for Syndere, hvilket har fyldt den søgende Sjæl med Frygt og Ængstelse, ja, har vistnok foraarsaget ved mange Lejligheder Gudsfornægtelse, fordi at saadanne Lærdomme ingenlunde kunde forenes med den ædle Karakter af Gud vor himmelske Fader. Den Almægtige i en af de Aabenbaringer, som han gav til Joseph Smith, forklarer paa en letfattelig Maade Betydningen af evig Straf. Omendskjøndt Guds Straf er evig, og et Individ modtager Straf for begaaede Overtrædelser, saa beviser det dog ikke, at det skal forblive i den Stilling evindelig, nej, ikke længere end til den sidste Hvid er betalt. Jesus Kristus, Verdens Frelser, døde for alle Mennesker og derved blev Liv og Uforkrænkelighed tilvejebragt, og han er bestemt paa at drage alle Mennesker til sig.

De Aabenbaringer, som Gud har givet i denne Tid, ere meget tydelige med Hensyn til dette Emne, idet de paa en letfattelig Maade tilkjendegive, at der er tre Grader af Herlighed. Da Apostelen Paulus skriver til Corintherne om Opstandelsen og Menneskets Belønning, saa benytter han følgende Ord: „Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse." Følgelig ville Mænd og Kvinder, der efterleve den Almægtiges Befalinger og bestandig arbejde, som Mange have gjort, paa at udsprede Sandheden iblandt deres Omgivelser, samt ere villige at lide Martyrdøden for Guds Sag, ligesom Apostlene gjorde i forrige Dage, tilligemed Hundreder af trofaste Hellige i alle Verdens Husholdninger, uden Tvivl erholde en større Herlighed end de, som aldrig have gjort saadanne Opofrelser. (Fortsættes i næste Nr.)

Den 15de Juli 1890.

Aandens Virkning.

„Hvor skal jeg gaa fra din Aand? og hvor skal jeg fly fra dit Ansigt? Dersom jeg farer op til Himmelen, da er du der, og reder jeg min Seng i Helvede, se, da er du der. Vil jeg tage Morgenrødens Vinger, vilde jeg bo ved det yderste Hav, saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din højre Haand holde mig fast."

Saaledes udtalte Salmisten David sig, da han under Indflydelsen af Guds Aand betragtede det Liv og den Indflydelse, som gjennemstrømmer det hele Univers. Han forstod tilfulde, at det var en Umulighed at fly til nogetsomhelst Sted, hvor han kunde undgaa Guds Aands Nærværelse og Kraft. Denne Opfattelse synes ogsaa alle Profeter og Apostle at have om Aandens Allestedsnærværelse. Om vi vilde tillade os at forske i Naturens skjønne Rige, saa vilde vi finde, at denne Livskraft gjør sig gjældende og udvises paa mange forskjellige interessante Maader. I Sandhed hele Naturen vidner om en indeboende Livskraft, og udfolder en mageløs Visdom til det betragtende Øje, thi Intet er livløst, men Alt virker og udvikles ifølge vel beregnede Love. Alle Naturens Kræfter virke i fuldkommen Harmoni med hinanden, og der er ingen Afvigelse fra de vidunderlige evige Love, nej Alt virker i Overensstemmelse med den egentlige Livskraft.

Denne levende og kraftige Indflydelse fornemmes ved dens Virkninger, at være vidt og bredt udspredt i alle Naturens Elementer, der ere komne indenfor Menneskets Jagttagelses Omraade. Ikke en eneste Substans er fritagen for dens Paavirken, og Intet afviger fra den Vej, som Visdommen og Kraften i det levende Væsen har bestemt.

Men hvad er dette levende, selvbevægende, kraftfulde og vidunderlige aandelige Væsen? Hvad er det, som saa rigeligt gjennemstrømmer den hele Natur, som ordner, forbinder, forener og bevæger alle Elementer, ja, som organiserer Alt i Plante- og Dyreriget? Hvad er det, som forskjønner, besmykker og gjør baade Jorden og Himmelen saa storartede, og som saaledes udfolder en fuldendt Dygtighed og Visdom i alle afvekslende Virkninger? Vi svare: det er den Helligaand. Denne Aands Indflydelse gjør sig ikke alene gjældende i hvad vi kalde Naturen, men har ogsaa en anden Mission at udføre, nemlig, at vejlede Fornuftvæsener fremad paa den Sti, der leder til Livenes Fortsættelse i de celistiale Verdener.

Johannes den Døber minder os om dette, da han siger til Jøderne: „Jeg døber Eder vel med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Eder med den Helligaand og Ild. Da Frelseren talede til Disciplene om sin Bortgang til Faderen, saa trøster han dem med disse Ord: „Jeg vil ikke forlade Eder faderløse, thi Talsmanden, den Helligaand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder paa alle Ting, som jeg haver sagt Eder", og da han var samlet med dem paa Bjerget, for at tage

Afsked fra denne jordiske Sfære, saa siger han: „I skulle døbes med den Helligaand om ikke mange Dage.“ Opfyldelsen af disse herlige Løfter fandt Sted paa Pintsefestens Dag i Jerusalem, thi da talede Apostlene formedelst denne Aands Vejledning i forskjellige Tungemaal, hvorved mange ædle Mennesker kom til Sandhedens Kundskab, og modtog den Underretning, at Forjættelsen om den Helligaands Virkning tilhørte dem og deres Børn, ja, Alle som vare langt borte.

Om vi følge Historien, saa ville vi finde, at den Helligaand virkede paa mange forskjellige Maader, idet den først og fremmest vejledede den forskende Sjæl ind i al Sandhed, samt aabenbarede forbigangne, nærværende og tilkommende Ting. Dernæst finde vi, at ved denne Aand vare Disciplene i Stand til at holde Visdoms- og Kundskabstaler; ved den modtoge de Oprigtige et Vidnesbyrd om Sandheden; ved den bleve de Syge helbredede, og de Døde oprejste.

Vi kunne henlede vore Læseres Opmærksomhed paa denne Aands mærkværdige Virkning og Indflydelse i Fortiden, saavelsom igjennem Tidernes Løb indtil denne Dag, men vi have ikke til Hensigt, ved denne Lejlighed, at gaa ind paa Enkeltheder i saa Henseende, dog ønske vi at minde vore Venner om, at den Helligaands Mission endnu ikke er fuldendt, thi der er mange Forandringer og Forbedringer, som maa finde Sted, førend Gud vil antage denne Jord og dens Beboere. For at stadfæste denne Paastand ville vi citere følgende: „Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døttre skulle profetere; Eders Ældste skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle se Syner.“ Paa den Dag vil denne Livskraft aabenbares til større Fuldkommenhed end nogensinde fra Verdens Begyndelse. Idet den bliver udgydt over alt Kjød ville Følgerne blive, at Ingen behøver at lære sin Næste om Herrens Veje, nej, Herren den Almægtige siger: de skulle alle kjende ham, baade „Smaa og Store, thi Jorden skal være fuld af Herrens Kundskab ligesom Vandet skjuler Havets Bund.“

Ankomst og Beskikkelse.

Ældste Niels Christensen fra Zion ankom hertil den 24de Juni for at besøge sine Slægtninge.

Ældste Anders Sørensen Hyrup ankom fra Zion den 27de Juni og er herved beskikket til at arbejde i Aarhus Konference.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Fra Emigranterne. Vi ere underrettede om, at dette Aars andet Emigrantselskab ankom til New York den 19de Juni og fortsatte Rejsen samme Dag. Alt vel.

Tankesprog. Riis og Revselse give Visdom; men en Dreng, som overlades til sig selv, beskæmmer sin Moder. Salomon.

— Naar der bliver mange Ugudelige, bliver der megen Overtrædelse; men de Retfærdige skulde se paa deres Fald. Salomon.

Kjærlighedsbudet.

(Af N. F. Grén.)

Kjærlighed til Gud og Næsten er Grundbetingelsen for Ophøjelse i Guds Rige, for evigt Liv. Bibelen lærer (Rom. 13. Kap. 10. V.): „Kjærligheden gjør Næsten intet ondt, derfor er Kjærligheden Lovens Fylde." Det er saavel Mose Lovs som Evangeliets Hensigt at vise Menneskene, hvad der er ondt, forbyde os at gjøre samme, og at føre os til Kristus, ved hvem vi have faaet Forløsning fra Syndens Følger, paa Grund af hans uskyldig udgydte Blod, hvilken Forløsning Menneskene delagtiggjøres i, for det første ved Adlydelse af den Ordinance, som giver os Syndernes Forladelse, nemlig Begravelsens Daab i Vand, hvilken Ordinance paa Betingelse af Omvendelse tildeles Menneskene. Efter at have modtaget Daabsordinancen have vi Forjættelse paa den Helligaand og dens velsignende Indflydelser, hvilke i Korthed kunne indbefattes i Begrebet: „Salighed og evigt Liv". Af Aandens velsignende Indflydelser eller Gaver vil jeg nævne Inspirationens og Aabenbarelsens Aand, Helbredelses- og Tungemaalsgaven —! Den Helligaand, eller den Helligaands Gave, bliver os skjænket ved Haandspaalæggelse af de Ældste i Jesu Kristi Kirke, — ligesom Daaben bliver udført af en Præst eller Ældste, der formedelst deres Ordinations Fuldmagt have Bemyndigelse og Privilegium hertil. Den Helligaand vil give enhver, som vedbliver i Ydmyghed for Gud, Styrke til Opfyldelse af de Pligter, som Saliggjørelsen fordrer!

Kjærlighedsbudet belærer os om, at vi skulle elske Herren, vor Gud, af vort ganske Hjærte, Sjæl og Sind, og af al vor Styrke, og vor Næste som os selv. Kristus siger, at af disse tvende Bud afhænger al Loven, og Profeterne, og at Opfyldelsen af Kjærlighedsbudet er Grundbetingelsen for, at alle de andre Bud kunne blive opfyldte. Kjærligheden er den Kilde, hvorfra Budopfyldelse burde have sit Udspring. Det var formedelst Haardhjærtethed og Ukjærlighed, at Gud maatte give Israels Børn strænge Befalinger og diktere dem haarde Straffe for Overtrædelse af samme, medens de vandrede i Ørkenen. Det forholder sig hermed ligesom med Børn, Forældrene advare mod at gjøre noget, som er slet. Ville de ikke godvillig adlyde dem, maa de tvinges hertil, — for at de ikke ved Udøvelsen af de slette Gjerninger skulle styrte sig i fysisk og aandelig Elendighed. Dette er i Overensstemmelse med saavel Fornuft som Retfærdighed! — Guds Retfærdighed er fuldkommen! — Hans Dømmekraft er ikke begrænset af Evnernes Ufuldkommenhed, som Menneskets. Som Følge heraf og som en Følge af hans ubegrænsede Magt, Almagt, og Kjærlighed, kan han regjere retfærdig, og aldrig skulde vi for et Øjeblik betvivle samme —! Gid vi altid maatte kunne leve saaledes, at Gud kunde undgaa at tage haardt paa os, vi, som vide hans Vilje. Lader os huske paa, at Guds Kjærlighed ophæver ikke hans Retfærdighed; vi er nødte til at lide Straf, naar vi overtræde hans Love, og særlig, naar vi ikke omvende os. — Guds Retfærdighed er et Udtryk for et Udslag af hans Kjærlighed, og Kjærlighedens Væsen er de harmonerende og ædle Følelsers tilgrundliggende Forudsætning og Basis.

Er Bibelen en fuldstændig Vejleder for Mennesket til Salighed,

eller

er fortsat Aabenbaring nødvendig?

(Af J. M. S.)

(Fortsat fra Side 304.)

Apostlenes Gjerninger stadfæster paa det bestemteste Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring fra Gud. De første kristne Menigheder kunde ikke trives og gjøre Fremgang uden saadanne Tilkjendegivelser, af hvilken Aarsag de henvendte sig til Apostlene for Undervisning, som havde til Følge, at de skrev deres Breve eller Epistle, til de forskjellige Menigheder.

For Eksempel, da en Misforstaaelse opstod iblandt Colossenserne, sendte de Bud efter Paulus, som dengang var i Rom, hvilket foraarsagede at han skrev sin Epistel til dem. Saaledes var ikke Skriften en fuldstændig Vejleder for de Hellige i Colossen, nej, de uforudsete Omstændigheder fordrede en ny Tilkjendegivelse fra Gud igjennem Apostlene. Og man kan med Rette sige, at alle Epistlene ere skrevne begrundet paa de samme Aarsager, selvfølgelig har enhver enkelt af dem et vist Øjemed. Ingen af dem indeholder nogen fuldstændig Regel for kommende Slægter, ej heller gjøre de Fordring paa at være en Fuldendelse af alle Tilkjendegivelser fra Skaberen, nej, de vare ikke skrevne i den Hensigt.

Apostelen Paulus første Epistler (1ste og 2den Epistel til Thesalonikerne), skrevne Aaret 52—53 efter Kristus, tilkjendegiver den store Tilfredshed af Apostelen med Hensyn til den Maade, hvorpaa de Hellige i Thesalonien havde modtaget Evangeliet, dog advarer han dem imod den fremherskende Synd og Ugudelighed i den store Stad, samt trøster og opmuntrer de Sørgende, der havde lidt Tab af deres kjære og dyrebare Slægtninger. De „døde i Herren", ville opstaa ved Kristi anden Tilkommelse, og disse Tildragelser ere meget tydeligt forklarede i Overensstemmelse med Daniels Profeti angaaende „det lille Horn."

Epistlen til Galaterne blev skreven Aaret 53 eller 57 og indeholder mange Advarsler til den Menighed, om ikke at sammenblande Evangelies Privilegier og Ordinancer med den mosaiske Lov, thi Evangeliet og den mosaiske Lov ere lige saa forskjellige fra hverandre, som Ismael og Isak — Sinai og Zion. For at give denne Forklaring og Opmuntring fuldstændig Vægt, minder Skriveren om, at han ikke havde modtaget Kristi Kundskab fra noget Menneske, men fra Gud, ved Jesu Kristi Aabenbarelse.

Epistlene til Chorinterne vare skrevne Aaret 53 efter Kristus, som Svar paa et Brev til Paulus fra Menigheden i Chorinth, anmodende Apostelen om Raad og Undervisning med Hensyn til enkelte Lærdomspunkter. Stillingen iblandt de Hellige var af en saadan Beskaffenhed, at Apostelen ansaa det vist, at sende Thimotæus til dem, og paa denne Maade modtoge de baade skriftlige Undervisninger fra Paulus, saavel som mundtlige fra Thimotæus. Læg vel Mærke til, hvorledes særegne

Omstændigheder fordrer spiciel Meddelelse fra Gud igjennem hans Tjenere.

Epistlen til Romerne er den mest systematiske af alle Paulus' Skrivelser, og er den, som Protestanterne betragter, som Grundvold for Evangeliets Teologi. Hensigten med Epistlen synes hovedsagelig at være den, at forene Jøderne og Hedningerne, der vare Medlemmer af Kristi Kirke, og stille dem alle paa en lige Platform, thi „Alle have syndet", og Alle maatte blive frelste ved de samme Midler. Det er meget lærerigt at tage i Betragtning, hvorledes Apostelen i dette betydningsfulde Brev til Romerne forklarer det Spørgsmaal, som var under Forhandling. I de første Kapitler minder han om den uafladelige Bøn til Gud om, at faa Lejlighed til at besøge Rom, ikke som en Turist, men for at meddele de aandelige Gaver, nemlig, Visdoms Ord, Kundskab, Tro, Helbredelse, Mirakler, Profetier osv. Saaledes kan man med Lethed se, at det var ikke nok, ifølge Paulus egen Erklæring, at have det skrevne Ord i Forening med hans eget Brev, nej, de behøvede noget mere, ja de aandelige Gaver, samt umiddelbare Tilkjendegivelser fra Himmelen.

Dette maa betragtes som fuldstændigt til at bevise, at den store Hedningapostel aldrig mente, at Brevet til Romerne, ej heller noget andet Brev var bestemt til at fuldende al Aabenbaring.

Lad os bære dette i Minde, at det nye Testamentes Skribenter tydelig tilkjendegiver, at de ikke havde skrevet Alt, som var nødvendigt til Undervisning. I Brevet til Chorinterne finde vi nogle Undervisninger vedrørende den hellige Nadvere, men de slutte paa denne Maade: „Det øvrige skal jeg anordne naar jeg kommer." Lad os spørge, hvilke Instruktioner og Anordninger bleve da givne, og hvor ere de optegnede? Vi vide ikke, men kunne dog tydelig forstaa, at det skrevne Ord ikke var givet i den Hensigt, at indeholde Alt, som var nødvendigt at kjende. Vi finde ogsaa en mærkværdig Udtalelse vedrørende den samme Paastand i Johannes anden Epistel: „Endskjøndt jeg haver Meget at mælde Eder, har jeg ikke villet det med Papir og Blæk; men jeg haaber at komme til Eder, og tale mundtligen med Eder, paa det vor Glæde maa vorde fuldkommen." I Betragtning af disse Faktum spørge vi: Hvem kan sige, at i Bibelens Bøger findes alt skrevet, som Gud havde til Hensigt at meddele til Menneskene, og at Aabenbaring har ophørt? Vi svare: Ingen, og selv Tanken derom vilde være aldeles i Modsætning til Apostlenes Vidnesbyrd.

Det er meget interessant at betragte hvorledes Nutidens Teologer have været nødsagede til at omdreje og udtolke de forskjellige Skriftsteder, for tilsyneladende at faa dem til at svare til Omstændighederne. Luthers Forklaring over Herrens Bøn er særdeles interessant. Ifølge hans Mening betyder ikke dagligt Brød alene hvad vi kan æde og drikke, men ogsaa Hus, Ager, Eng, Hustru, lydige Børn, gode Naboer og saadant mere. Hvis dagligt Brød var indbefattet i alle disse Goder, saa var vel ogsaa den Øltønde, som Luther modtog som en Pressent paa sin Bryllupsdag indbefattet deri, men derom melder Reformatoren intet. Dersom vi tillade os at fortolke Bibelen paa denne Maade, saa kunne vi faa alle Ting ud af Ingenting, men Gud har aldrig saaledes bestemt det, nej, det er Menneskene som have fremholdt saadanne uholdbare og taabelige Fortolk-

ninger, og derfor befindes de at være paa den urigtige Vej.

Men for at faa en sund og god Forstaaelse af Guds Ord, bør man læse de forskjellige Bøger saaledes som Hr. Looke siger, idet han raader Alle til at læse Epistlene igjennem, den ene efter den anden, med Betænksomhed, og iagttage deres Betydning og Indhold samt det Maal de sigte til. Han siger: „Hvis den første Læsning meddeler Lys og Kundskab, saa vil den anden, hvis man anstiller Betragtninger derover, meddele mere, og derfor fortsatte jeg med at læse den hele Epistel over paa engang, hvorved jeg modtog en klar Forstaaelse af Brevenes Hensigt til de forskjellige Menigheder, og de Argumenter som benyttedes. En ret Forstaaelse af Epistlene kan ikke erholdes ved flygtigt at betragte dem, nej, man maa læse dem adskillige Gange, med stor Betænksomhed og Opmærksomhed, uden at tage det mindste Hensyn til Inddelingen i Kapitler og Vers." Hvis denne Regel blev antaget og efterfulgt og Bibelens Bøger betragtede med ydmyg Bøn, saa vilde man kunne forstaa deres Indhold og Betydning. Jo, mere den rette Mening bliver tydelig for os, desto tydeligere vil det fremtræde, at Intet mindre end fortsat Aabenbaring fra Gud kan tilfredsstille den søgende Sjæl. Guds Ord er i Virkeligheden given i den Hensigt at opmuntre Menneskene til at søge efter Kommunikation med Gud, for derved at faa paalidelig Vejledning, saa at de vildfarende Børn maatte komme tilbage til deres kjærlige Fader.

Profetier i det nye Testamente.

Uden at indgaa paa nogen enkelt Undersøgelse af de tilbagestaaende Epistler, ville vi forsætte med at betragte nogle af det nye Testamentes Profetier.

De mest fremstaaende af disse Profetier ere de, der forudsige Oprettelsen af en ny Uddeling i de sidste Dage. Vor Frelser kalder den „Igjenfødelsen", og siger, at paa den Tid, „naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Trone", skulle ogsaa de tolv Apostle „sidde paa tolv Troner og dømme de tolv Israels Stammer."

Apostlen Petrus siger, at Kristus skulle indtage Himmelen, „indtil alle Tings Fuldkommelses Tid." Judæ anfører en af Enocks Profetier med Hensyn til den sidste Uddeling: „Se, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige, at holde Dom over Alle." Apostlen Paulus udtaler sig meget tydeligt om de Begivenheder der vilde finde Sted fra den Tid han levede og til den sidste Tids Uddeling, idet han siger: „Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme, og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn." Endvidere paapeger han, at denne Magt der skulde foraarsage Frafaldet var allerede i Virksomhed paa hans Tid, der kun var en Hindring i Vejen for dens fulde Udvikling. Men ligesaa snart som denne Hindring var bortfjærnet, (det romerske Kejserdømme)" det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn", hvilken vilde have Magt over den hele Verden indtil den skulde blive tilintetgjort ved Herrens „herlige Aabenbarelse." Denne ugudelige Magt er fremdeles omtalt, som en Myndighed der ophøjer sig over Alt som er godt, baade i Himmelen og paa Jorden. Den sætter sig „i Guds Tempel, som en Gud", med andre Ord, den udgiver sig for at være en sand Kristen, og dog udfører den Djævelens Gjerninger, idet den udøver „al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger", og saaledes bedrager Alle, „som ikke vilde annamme

„Sandheds Kjærlighed til deres Frelse." Iblandt de Lærdomme, som denne overvældende Magt skulde fremholde er følgende vor Opmærksomhed værd: „Men Aanden siger klarlig, at i de sidste Tider skulle Nogle affalde fra Troen, og hænge ved forføriske Aanders og Djævles Lærdomme." Denne Profeti blev hovedsagelig opfyldt ved Overgangen fra Kristendommen til den romersk-katolske Bekjendelse. Intet kan være mere tydeligt end disse Profetier af Paulus, thi en kort Tid efter hans Bortgang udvikledes denne Apostasi paa en mærkværdig Maade og forenedes med al Løgn og Bedrageri. Men denne Tid af Apostasi og Ugudelighed vilde, ifølge Profetien, blive efterfulgt af en Uddeling af Sandhed og Lys, ja, Guds Søns Komme i Herlighed. Johannes var den sidste af Apostlene. Han levede og saa en endnu yderligere Udvikling af Apostasiens Aand end nogen af dem, og idet han taler om disse Ting, benytter han sig af følgende Ord: „Saa ere nu mange Antichrister fremkomne." Saaledes blev det ham tilladt at se den Magt, der ødelagte det romerske Kejserdømme, hvorved Vejen for det „Syndens Menneske", eller det „lille Horn", hentydet til at Daniel, blev beredt, nemlig den store Verdens Kirke med hendes pavelige Billede i Rom. Desuden saa han i Synet Kristi Kirkes Undertrykkelse og Flugt til Ørkenen, samt det almindelige Mørke, som efterfulgte og indhyllede Menneskeslægten. Forovrigt blev det ham, ligesom de andre Profeter og Seere, tilladt at beskue Fremtidens Begivenheder og de første Lysstraaler af Milleniets Uddeling og Guds Riges Oprettelse paa Jorden, aldrig mere at udryddes.

Lad os standse for et Øjeblik og reflektere. Hvis Guds Ord er sandfærdigt, saa er denne Kjendsgjerning stadfæstet at Antichristens Regjering, Indflydelse og Magt skal blive efterfulgt af en ny og herlig Uddeling, nemlig Tusindaarets Fredsregjering under Bestyrelse af Guds Søn. Der er ingen Tildragelse omtalt i de hellige Skrifter saa meget som denne. Alle de øvrige Uddelinger her paa Jorden ere ikke mere end Forberedelser til denne sidste og mest herlige Husholdning, og ved Begyndelsen af den finde vi, at Himmelens Hærskarer forene sig med de Hellige i at raabe: Hosianna! Hosianna! Hosianna! begrundet paa, at „Verdens Riger ere blevne vor Herres, og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed."

Vi have allerede paavist, at Gud aldrig har oprettet nogen Husholdning med mindre han har givet Aabenbarelse. Selv i Begyndelsen, da Adam og Eva vare udødelige, meddelte han personlig sin Vilje til dem. Saaledes gjorde han ogsaa i Løbet af den patriarkalske Uddeling, idet han belærte Mennesket hvorledes at ofre og tilbede sig. Den mosaiske Uddeling var oprettet og fortsat formedelst Aabenbaring indtil 400 Aar før Kristus. Det nye Testamentes Uddeling eller Evangeliets Husholdning var særdeles rig paa Aabenbarelse og mirakuløse Tilkjendegivelser indtil Præstedømmet blev borttaget fra Jorden til Gud og hans Trone. I Betragtning af dette kunne vi ikke med nogen god Grund tro, at Aabenbaring ophørte dermed. Skulle den sidste Uddeling, den mest betydningsfulde af alle, — Milleniets Fredsregjering — blive introduceret og grundfæstet ved menneskelig Visdom, uden Aabenbarelse fra Gud? Nej, en saadan Antagelse er Daarskab, dog vil den muligvis blive betragtet som god verdslig Teologi, men er desuagtet ikke i Overensstem-

melse med Guds Ord, thi Opfyldelsen af alle Profetier har altid været ledsaget med guddommelig Tilkjendegivelse.

De Profetier, som endnu ikke ere opfyldte ville vissselig blive ledsagede med Aabenbaring. Kristi første Komme var ledsaget med Engles Sendelse, og Guds Aand inspirerede Mange til at tale om Betydningen deraf; hans Besøg paa Bjerget, i Gethsemane Have og andre Steder var ledsaget med Aabenbarelse og Guds Aand var udgydt over hans Efterfølgere, desuagtet fremtraadte han i Ydmyghed og var ringeagtet af Folket i Almindelighed. I Betragtning af disse Mærkværdigheder ved hans første Komme føle vi os tilskyndede til at spørge: Hvad vil hans anden Tilkommelse bringe med sig? Først og fremmest Aabenbarelse, thi den vil aldrig ophøre saalænge som Gud har lovet at sende sin Søn i Herlighed til denne Jord og dens Indvaanere. Forberedelser maa derfor nødvendigvis gjøres paa Jorden for saadanne mærkværdige Tildragelser, ja, Forberedelser som intet Menneske kan gjøre uden guddommelig Vejledning.

I Løbet af de forbigangne Tidsaldre har Gud forsøgt paa mange Maader at vejlede den menneskelige Familje. Den patriarkalske Uddeling endte med en saadan Ugudelighed, som selv Syndfloden ikke kunde hæmme. Den mosaiske Uddeling endte med Forkastelse og Adspredelse af Ejendomsfolket. Evangeliets Uddeling endte med det almindelige Frafald fra den apostoliske Bekjendelse, hvorefter Antichristen begyndte sin Regjering. Men vær ikke mismodig, thi Gud er bestemt paa at vinde Sejren. Han har lovet ved Tidens Ende at oprette et Rige, hvilket aldrig skal nedbrydes, men evigt bestaa, og saaledes have vi et andet Bevis for fortsat Aabenbaring.

Vanskeligheder forenede med at fatte Skriftens rette Mening.

I Betragtning af Spørgsmaalet enten Bibelen er en fuldstændig Vejleder for Mennesket til Salighed eller ikke, er det en Sag af stor Betydning at blive forvisset om, enten det Sprog, som er benyttet af de hellige Skribenter, er tydeligt nok til at blive forstaaet eller ikke, idetmindste vedrørende alle hovedsagelige Punkter. Hvis Guds Aand, idet den gav Vejledning til disse Guds Mænd som skrev Bibelens Bøger, havde det Maal for Øje, at nævnte Bøger skulde være en Samling af Love, hvorved fremtidig Aabenbarelse skulde gjøres aldeles overflødig, saa maa vi forvente at finde i Bibelen et tydeligt Sprog, fremholdende alle Lærdomspunkter paa en letfattelig Maade, saa at alle sandhedssøgende Sjæle maatte kunne forstaa dem, ja, vi kunne med Rette forvente alle Tvetydigheder fjernede fra dem.

Menneskelige Love ere skrevne med den største Forsigtighed. Lovgivere stræbe efter at gjøre Lovene tydelige, idet der fremtræder en uundværlig Nødvendighed i saa Henseende, da de ere skrevne for alle Borgeres Vejledning. Dog med al mulig Forsigtighed i at danne og indføre Love er Kjendsgjerningen den, at der aldrig var en Lov dannet uden at der jo fandtes mere end en Maade at forklare den paa. Derfor er det nødvendigt, at den højeste Domstol, til hvilken alle Rettergange kunne blive appellerede, tilfulde forstaar Meningen af alle omtvistede Lovparagrafer. Ingen menneskelig Lov kan blive betragtet som en fuldstændig Vejleder uden en saadan Domstol.

Nu, Spørgsmaalet er ligefrem dette: Er Bibelen tydelig nok, saa at den uden nogensomhelst Tvivl kun kan blive forstaaet paa en Maade? Hvis

den er, kunde der muligvis ikke være nogen Nødvendighed for en højere Domstol af guddommelig Erklæring at henthyde til, for at erholde den rette Mening, om den ikke i noget Tilfælde er tvetydig. Men om Bibelen ikke er tydelig; om den er skrevet paa en saadan Maade, at i mange Tilfælde de samme Vers kan blive forstaaet paa flere forskjellige Maader, da synes der at være en absolut Nødvendighed for yderligere Tilkjendegivelser fra det rette Dommersæde, for at afgjøre alle saadanne Tvistigheder. Hvis ethvert Vers i Bibelen indeholder mere end en Mening, og dette umiskjendeligt; hvis flere Vers og Kapitler have blevet og kan blive fortolkede paa forskjellige Maader, og hvis guddommelig Aabenbarelse bliver forkastet, saa maa vi tilstaa, at vi netop befinde os i den Stilling, thi vi have en Samling af Love og Lærdomspunkter, men den rette Forstaaelse af dem synes i mange Tilfælde at være umulig, og derfor ere vi udelukkende stillede under Nutidens Teologers Naade og snildrige Fortolkninger. Saaledes er der ingen afgjørende Myndighed at appellere til, nej, alt er Uvished.

Lad os i Oprigtighed betragte nogle Kjendsgjerninger i saa Henseende, uden at svigte under de uindbydende Slutninger, som vi derved vilde komme til.

For det første møde vi det sørgelige Faktum, at Menneskene endnu ikke have været i Stand til at afgjøre bestemt, hvormange og hvilke af de gamle Bøger virkelig tilhøre Bibelen. De protestantiske Kirkesamfund antage nu 65 Bøger i det Hele, nemlig 38 i det gamle og 27 i det nye Testamente. Dog Luther var ikke aldeles sikker om, at alle det nye Testamentes Bøger vare kanoniske, thi han betragtede altid Johannes Aabenbaring med Mistillid, fordi han ikke forstod den, og Jakobs Epistel ansaa han mere passende til at blive brændt end til at læses. Med Hensyn til det gamle Testamente, saa have vi en meget mere oplyst Kritiker, nemlig Michalis. Han foreslog at udelade de to krøniske Bøger af Bibelen, medens Andre have haft deres Mistro angaaende Salomons Højsang. Men den katolske Kirke har langt fra følt sig tilskyndet til at formindske Bibelens Bøger, men paa den anden Side har den tilføjet alle de Bøger, som Protestanterne kalder apokryfiske.

(Fortsættes.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).